BIBI

Japan, heden

Ze houdt het ding vlak voor de camera, alsof ik bijziend ben. Het is van zwart plastic, ongeveer vijftien centimeter lang. Er is een riem aan bevestigd om het rond je middel te binden. We weten allebei wat het is, maar toch vinden we het nodig om komedie te spelen.

'Het ruikt niet al te fris', zegt Louise. Ik overweeg of ik het me kan veroorloven om kwaad te worden. Toch maar niet.

'Ik gebruik het alleen, euh, in mezelf', verdedig ik me. Het is de waarheid.

'Er zit nog een condoom rond', werpt ze tegen, en alsof dat het allerbelangrijkste is, voegt ze eraan toe: 'Het is toch helemaal niet hygiënisch om dat op die manier in de kast te leggen. Je had het wel even kunnen wassen.'

Een jaar geleden trouwden we in een zaal in Gent. Vroeg in de ochtend namen we de tram naar de trouwkapper – een overenthousiaste twintiger die alles in een geaffecteerd stemmetje 'super' vond – om Louises kastanjebruine haar te laten opsteken. Het complexe weefproces duurde drie uur en op het einde leek het alsof een familie eksters tijdelijk op haar kruin logeerde. Licht beteuterd aanschouwde ze het resultaat in de kapspiegel. De dag ervoor had ze ook al een uur gehuild toen haar jurk na een laatste verstelbeurt bij de naaister niet mooi meer om haar heupen viel. Ze was redelijk klein, zeker vergeleken met mijn meter vijfentachtig, en heel onzeker over haar brede heupen en nogal smalle benen.

‘Het is toch mooi, hè?’ Bedremmeld bekeek ze zichzelf met haar telefooncamera op weg naar het stadhuis. Mij leek het de moeite niet, ik vond haar bruine bobkapsel even mooi. Het opsteken had honderden euro’s gekost.

‘Je ziet er prachtig uit.’ Ik wilde haar ook nog een zoen geven, maar werd weggeduwd.

‘Mijn make-up is heel kwetsbaar nu’, zei ze alleen maar.

Van het trouwfeest herinner ik me weinig. Al onze vrienden en familie waren aanwezig. Na de ceremonie gingen we met een select groepje eten in een restaurant om de hoek. Om vier uur ’s nachts verstomde de muziek, gingen we naar huis. Voortaan waren we elkaar eeuwige trouw verschuldigd. Man en vrouw. Een tweekoppige eenheid die niet meer verstoord kon worden door elementen van buitenaf.

De strap-ondildo die ze tussen mijn spullen vond terwijl ik deze zogezegde studiereis naar Japan maak, blijkt nochtans behoorlijk verstorend te zijn.

‘Kun je het even wegleggen?’ Ze houdt het ding nu al zeker tien minuten voor de lens van de webcam.

‘Ik gooi hem in de vuilnisbak, oké?’ zucht ze. De zoveelste inbreuk op onze heilige unie. Ook deze zal ze gewoon negeren. Eén vuilnisophaling verder en we zijn het vergeten! Zo is ze: datgene waar we niet meer over praten, bestaat niet meer. Maar deze keer gun ik haar die gemoedsrust niet. Ik wil helemaal niet dat ze mijn dildo wegsmijt. Ik wil niet, zodra ik terug in het land ben, opnieuw naar een seksshop moeten gaan om een nieuwe te kopen. Ik herinner me de wat dikkige kale man die mijn aankoop in een ondoorzichtig zwart zakje stak.

‘49,95 euro’, zei hij, waarop ik met mijn bankkaart zwierde.

‘Niet goedkoop’, zei ik. Een grapje om het allemaal wat minder ongemakkelijk te maken. Hij speelde het spel mee, deze doorgewinterde speeltjesverkoper. Gefrustreerde, beschaamde mannen: hij zag ze in drommen aan zijn toog passeren. Hier

geen high-end erotische spullen voor koppels die hun seksleven weer opwindend wilden maken. Dit was een ouderwetse proletarische rukwinkel, met achterin een deurtje naar een kleine pornocinema. Het rook er naar koffie, croque-monsieurs en vaseline. Doe mij maar die rauwheid – waarom de dingen verfijnder doen lijken dan ze zijn?

'Het is dan ook goed gerief', besloot de verkoper. We grijnsden naar elkaar. Nog geen uur later zat ik naakt in mijn badkamer, het ding voor meer dan de helft in mijn anus.

Ik vond het een behoorlijk goede besteding van mijn salaris. Mijn echtgenote zou het daar niet mee eens zijn, dacht ik, vaagweg schuldig. Haar vragen om me ermee te berijden was al helemaal ondenkbaar. Terwijl de hengsels van het tuigje werkloos tegen mijn billen flapperden, herinnerde ik me de objecten die ik door de jaren heen in mijn kont stak. De stenen, penisvormige kaarshouder van mijn tante. De afgeronde tandpastatube die op den duur permanent naar latex rook. De anatomisch gemodelleerde pareldildo met draaiende kop die in mijn moeders nachtkastje lag.

'Ik gooi hem dan weg, oké? Vrijdag is het PMD-ophaling.'

Grommend stem ik ermee in. Ze begint aan een lange monoloog over het enige dat er voor haar toe lijkt te doen: ons pas gekochte huis. De schilder is eindelijk geweest voor de gang en na de minste regenbui loopt het water op de oprit niet meer over de drempel. Maar de betonrot – het b-woord, ze spreekt het slechts met de grootste omzichtigheid uit – ja, die baart haar pas echt zorgen. Ze praat alsof ik haar vastgoed- en verbouwpassie deel, maar huizen laten me onverschillig. Een huis is een functionele hoop stenen – of waarvan is het gemaakt? – en niet meer dan dat. Tot ik met haar trouwde, bezat ik geen boormachine. Eerlijk gezegd weet ik zelfs niet of ik een schroevendraaier had. Mijn desinteresse valt haar zwaar. En dan moest ik ook nog opeens

weg naar het buitenland om 'aan een boek te gaan werken, iets over het Oosten en het Westen, over misvattingen en oprechte ontmoetingen'.

'Waarom kun je dat niet gewoon hier schrijven?' had ze gevraagd. Ze stak een stuk Griekse spinazietaart in haar mond. 'Je zou toch bijvoorbeeld in de tuin kunnen zitten? En als het regent in de garage? Dan ben je gezellig dicht in de buurt als we elkaar nodig hebben tijdens de verbouwingen.' Haar paniek groeide met de minuut. Ik ergens ver weg, werkend aan een vaag project, zij thuis met een groeiende ploeg veeleisende werkmannen.

'Het Project is heel belangrijk. Daarvoor moet ik plekken zien, mensen ontmoeten, creatieve impulsen krijgen.'

'Welke mensen hoop je dan te ontmoeten?' Ze keek me vragend aan. Maar een antwoord op die vraag kon ik niet geven. Ik had het idee dat het heel groots kon zijn, Het Project. Een belangrijke stap naar een beter begrip van de botsing tussen culturen die zoveel deining blijft veroorzaken. Wellicht kon het zelfs een intellectuele dam tegen de steeds grotere maatschappelijke polarisering worden. Ergens tussen een filosofisch traktaat en een sleutelroman in. Maar als ik deze grootse gedachten uitsprak, dan moest ik ze ook wel waarmaken. En zou Louise dan niet het idee krijgen dat ze me in de weg zat? Dat wilde ik niet, mijn partner zo beperken. Om mijn stiekeme grootsheid met respect voor haar uit te werken, moest ik dus vertrekken. Dat was helleklaar voor me.

Ze ging met haar bord naar de vuilnisbak en veegde het grootste deel van de taart erin.

'Ik ga naar bed.' Ze piepte alsof ik haar afgeranseld had. 'Doe dan maar wat je moet doen.'

Wat ben ik voor haar? Een rare man die dingen in zijn kont steekt in ons net gekochte huis, een vent die god weet wat doet met god

weet wie in dat land daar ver weg. Ongezellig is dat. Waarom kan hij niet gewoon normaal doen, zoals iedereen?

Maar dat zegt ze niet, mijn vrouw. Voor buitenstaanders lijkt dit, op het ongemakkelijke dildomoment na, een vriendelijk, zelfs wat saai gesprek over alledaagse dingen.

Hoe ben ik in dit huwelijk terechtgekomen? Ik ben er twijfelend en talmend in gesukkeld. Toen ze me vroeg om met haar samen te wonen, panikeerde ik. Ze stelde de vraag tijdens een brunch in een roze koffiebar. Ik slurpte door een paars rietje van mijn roze *bubble tea*.

'Waarom ook niet?' zei ik, mijn ademhaling zat hoog. Ik kon geen bezwaren bedenken. We waren al even samen. Ze was vriendelijk, vaak kon ik om haar lachen, ze was ook een stuk mooier dan mijn ex-vriendinnen. Of dat vonden al mijn vrienden toch. Ik zag ze almaar naar haar borsten kijken – zelf ben ik niet zo geïnteresseerd in borsten. Het was vleiend dat zo'n mooie vrouw mij wilde. Toegegeven, de seks was weinig prikkelend, maar kon dat überhaupt wel, prikkelende seks in een lange relatie?

Ze jubelde en vloog me om de nek.

'Ik ga nog zo'n *bubble tea* bestellen', zei ik maar. 'Wil jij er ook een?'

Een week later schoof ze een huurcontract onder mijn neus. Ik ondertekende het gelaten, werd prompt overspoeld door zelfhaat en schuldgevoelens.

'Wanneer komt je vriendje alweer?' vraagt ze. Uit het verkleinwoordje leid ik af dat ze het afkeurt dat mijn vriend – die ik al ken van in mijn schooltijd, lang voor haar – me komt bezoeken.

'Thomas?' vraag ik retorisch na een lange stilte. 'Volgende maand pas.'

Ze zwijgt, lijkt gegeneerd over mijn antwoord. Ik wil haar vragen of ze jaloers is, maar ik doe het niet.

Ze zit een poos fronsend voor de camera, alsof ze nog iets van me verwacht. Woorden van liefde? Van geruststelling? Van troost? Wat smalltalk om de zwaarte te verlichten?

'Wat ga je nog doen, vandaag?' Dezelfde afsluitende vraag als altijd.

'Nog koffie drinken in het centrum, hopelijk een aantal pagina's schrijven voor Het Project', antwoord ik. Geen leugen, al zeg ik niet dat ik ook nog heb afgesproken met mijn vriendin Shandy. Noch vertel ik haar dat ik mijn mid-dertigerslichaam na stevig indrinken in een karaokebar in Asakusa naar een club in Roppongi plan te slepen. Ze vraagt me nooit hoever ik al zit met het schrijven, wat me tegelijk oplucht en diep beledigt.

'Wil je dat ik nog even de kleuren van de gang toon?' vraagt ze. Ik zeg haar dat het niet nodig is. Wat kan het mij verdommen of de gang munt- of opaalgroen geschilderd is, of dat de trap nu hyperveilig is ingepakt met het oog op het kind dat er ondanks onze verwoede pogingen tot bevruchting maar niet komt? Ik zie meteen dat ze teleurgesteld is.

'Oké Benjamin, ik smijt dat ding dan weg, hè', zegt ze nog. Ze zegt mijn naam alleen als ze echt nijdig is. Het scherm wordt zwart en ik zit weer alleen voor mijn computer in een kamer met een oppervlakte van zes matten in Tokio.

Vlaanderen, 1991

Jonas lag vastgebonden in de tent in onze kleine tuin. Bij gebrek aan touw gebruikte ik voor zijn benen het donkerbruine lint van de kamerjas van mijn vader, en voor zijn handen zijn eigen roze met aquamarijn gestreepte trainingsbroek. Echt stevig gekneveld lag hij niet, maar het was de gedachte die telde. We speelden een roversspel. Jonas was de rover en ik, altijd de held in onze spelletjes, hield hem gevangen.

'Nu ga ik je martelen', zei ik op een lagere toon. Helden spraken altijd op een lage toon. Ze hoefden zich ook niet aan de Conventie van Genève te houden.

'O nee, o nee', gilde hij geaffecteerd.

Veel later, toen de trieste normativiteit van de volwassenheid de vrolijkheid van het kinderspel al lang had versmoord, runde Jonas samen met zijn vriendin Woefies Winkelmand, een winkel in geschenkartikelen voor honden. Hij nodigde me uit voor de grote opening. Er werden hapjes geserveerd in hondeneetbakjes. Ik twijfelde om er eentje te nemen.

'Geen nood, het is gewoon zalm', stelde hij me gerust.

Zijn vriendin gaf een lange speech over hoe dit altijd haar droom was geweest. Op het einde gaven ze elkaar een zuinig kusje op de lippen.

Pas tien jaar later durfde hij uit te komen voor wat we al lang wisten. Hij omarmde zijn herontdekte geaardheid meteen. Ik

zag online foto's verschijnen: Jonas met een hele troep halfnaakte mannen aan een zwembad op een gigantisch cruiseschip. Allemaal hadden ze een strakke sixpack, stoere zonnebrillen, identieke Speedo's en een stuk of wat tattoos. Elk haartje was zorgvuldig van het lijf geschoren. Ik was blij voor hem, maar zijn nieuwe geluk stemde me ook triest. Zo ongecompliceerd zou ik nooit lid kunnen worden van één seksuele identitaire club.

Omdat het bijna nooit mocht, was het een absoluut feest wanneer er een vriendje bij ons thuis kwam spelen. Ik was als astmatisch kind niet erg populair, maar had toch een drietal vriendjes die me soms met een bezoek wilden vereren. Een daarvan was een jongen met een lichamelijke beperking. Hij had het fragiele-X-syndroom. Daardoor had hij ook autisme, was hij een beetje blind en had hij een heel lang gezicht met grote konijnentanden. Hij vond mijn grappen zo leuk dat hij soms in zijn broek plaste van het lachen.

Mijn tweede vriendje was een wat dommige jongen met een alcoholistische moeder. Elke plek was dus beter dan thuis. Ik vond het altijd prettig om met hem te spelen. We deden ieder ons ding, maar dan wel gezellig in elkaars buurt. Hij vroeg me nooit om met hem rekening te houden. Geen van ons beiden had trouwens ooit geleerd om die vraag te stellen. We maakten bouwwerken uit Lego, keken films of speelden een van mijn gewelddadige videogames.

En dan was er dus Jonas. Tot ongeveer het vierde leerjaar speelde ik met hem zoals met de andere jongens. Maar zodra ik aan de vijfde klas begon, veranderde er iets in onze spelletjes. Hij maakte iets in me wakker dat ik zelf nog niet begreep.

Ik bekeek hem terwijl hij daar zo weerloos lag, probeerde te bedenken wat ik zou doen om hem te 'martelen'. Hij had kastanjebruin halflang haar met een froufrou, een botweg recht

gekapte lok op zijn voorhoofd, precies hetzelfde kapsel als het mijne. Zijn ogen leken nooit volledig open, hij zag er altijd wat slaperig uit. Ik besloot zijn morsige witte sokken van Nike uit te trekken en zei dan monkelend, als een booswicht uit de *Thunderbirds*, dat ik ze in zijn mond zou stoppen. De aanblik van zijn witte, gerimpelde voetzolen veroorzaakte een intense warme golf in mijn onderbuik. Voor de goede orde deed ik ook maar mijn kleren uit. Nu droegen we allebei niets meer dan onze half versleten Rucanor-slips. Het leek logisch dat helden voor het martelen hun kleren moesten uittrekken. Dan kon de slechterik hun spieren goed zien. Of zo.

'Nu verpletter ik je met mijn gewicht', bromde ik met mijn heldenstem.

'O nee, o nee', kreunde hij, en hij wriemelde, deed alsof de ketenen onwrikbaar rond zijn ledematen zaten.

Hij stopte met wriemelen toen ik zijn sokken in zijn mond stak. Ik ging op zijn warme lichaam liggen, begon mijn heupen ritmisch tegen de zijne te wiegen. Het was heel erg warm in de tent. Ons zweet vermengde zich.

Dat wat we deden als seksueel kon worden geïnterpreteerd, besefte ik niet. Dat het verkeerd was, ook niet. Tot mijn moeder plots haar hoofd de tent binnenstak om te vragen of we een cola wilden. Ze gilde paniekerig, nam me bij de schouder en duwde me van Jonas af.

'Jullie kunnen nu beter binnen spelen', schreeuwde ze bijna, en dan tot Jonas: 'Als je moeder dit te weten komt, zijn de rapen gaar.'

Ze was duidelijk van streek, maar waarom precies? We spraken nooit over lichamelijke zaken, tenzij het over ziektes ging.

'Mannen denken dat het allemaal een grote vleeskeuring is', had ze zich een keer laten ontvallen. Ze flapte het er schijnbaar willekeurig uit, we zaten samen naar haar favoriete soap te kijken. Een donkere man met een snor keek een vrouw intens aan op

het scherm, terwijl zwoele saxofoonmuziek aanzwol. Toen ik haar vroeg wat ze bedoelde, ging ze er niet op in.

Die keer dat ik op zondagochtend binnen had gegluurd in de ouderlijke slaapkamer, gelokt door rare geluiden, had ook al geen opheldering gebracht.

'We zijn een spijkertje in de muur aan het kloppen', had mijn vader gezegd, waarna hij de deur voor me sloot en het rumoer nog een tiental minuten doorging. Bij die klus werd wel erg veel gekrijst. Ik beeldde me dus in dat ze de hele tijd met de hamer op hun vingers sloegen. Volwassenen waren behoorlijk raar, vond ik, een beetje simpel van geest zelfs.

Jonas zoog door het rietje zijn cola naar binnen, terwijl we in de woonkamer een hoge Lego-toren bouwden. We hadden onze T-shirts weer aangetrokken. Mijn moeder hield ons vanachter haar strijkplank nauwlettend in de gaten. Maar haar afkeurende blik kon niet verhinderen dat mijn gedachten die avond in bed afdwaalden naar hoe Jonas onder me had liggen wriemelen.

Colruyt Sint-Amandsberg, net voor sluitingstijd

Onze karren kruisen elkaar aan het diepvriesrayon.

Zijn vriendin is blond en groot, lijkt helemaal niet op die van mij.

Hij wordt wat bleek wanneer hij me in de gaten krijgt.

Onze vriendinnen grijpen tegelijk naar hetzelfde blik linzen.

Ik pijpte hem een week voordien nog snel op de rand van ons echtelijke bed.

Hij had een besneden piemel, een niet onaardige pik.

'Ja, zo pijpen zo, doe ik meestal wel zonder condoom', zei hij.

Ik haat het als ze meteen eisen stellen, mijn piemel wordt er slap van.

Hij droeg joggingkleren, dus ik wist meteen dat hij in een relatie zat.

'Ik ga even sporten', moet hij tegen haar geroepen hebben.

En dan zogezegd een kilometertje joggen om op mijn lippen te komen spuiten.

'Neem jij dit maar,' zegt de blondine beminnelijk tegen mijn vriendin, 'er zijn er genoeg.'

'Nee, nee, neem jij het maar', protesteert Louise.

We staan met onze armen gekruist naast elkaar terwijl onze vrouwen een vriendelijkheidswedstrijd houden.